

4

„Cože?“ ptal se DeMarco.

„Eh?“ nechápal Silas.

„Jasně,“ řekl Nick.

Tesla se na bratra zasmušile usmála.

„Co jiného než sabotáž by to mohlo být, no ne?“ řekla. Pak si všimla, že Nick obrací oči v sloup. „Proč se takhle tváříš?“

„Protože jsem neřikal: ‚Sabotáž! Jasně!‘“ vysvětloval Nick. „Říkal jsem: ‚Tesla si *myslí*, že je to sabotáž. Jasně.‘“

„A co to má znamenat?“

„Podívej... sedni si tady na chvíličku, ano?“

Nick ukázal na pohovku ve Freudově ordinaci. Kousek od ní seděl v křesle vousatý otec psychoanalýzy s falešným doutníkem v jedné ruce a zamyšleně je pozoroval.

Tesla se zakabonila.

„Nemáme čas na –“

„Sedni si,“ přerušil ji Nick přísně. A protože přísný obvykle nebýval, Tesla udělala, co jí řekl. Mračit se ale nepřestala.

„Tez,“ začal Nick, „od chvíle, kdy jsme přijeli ke strýčkovi Newtovi, pořád vyhledáváš nějaké problémy –“

„A nacházíš je,“ dodal DeMarco. Tesla se zamračila jeho směrem, což ho přimělo, aby zmlkl.

„Co jsme zatím o prázdninách dělali?“ položil Nick řečnickou otázku. „Chytali únosce dětí! Bojovali proti špiónům! Zápasili s běsníci roboty!“

„Vidíš, já říkal, že roboti jsou zloduši!“ okomentoval to Silas.

Teď se zamračil zase Nick. Silas pokrčil rameny a už raději nic neříkal.

„A jestlipak víš, proč se dostáváme do jednoho průšvihů za druhým?“ pokračoval Nick.

„Protože máme trochu smůlu a taky proto, že se naši rodiče někde schovávají, protože zřejmě pracují na

nějakém supertajném vládním projektu, který se snaží získat zahraniční agenti, přestože jsme si dlouho mysleli, že máma s tátou jsou odborníci na zavražování sóji?“ zkusila to Tesla.

„Dobře jsi to shrnula,“ pochválil ji DeMarco.

Nick ale zavrtěl hlavou.

„Je to tím, že se tak moc bojíš o mámu s tátou a jsi tak zoufalá z toho, že pro ně nemůžeme nic udělat, že pořád vyhledáváš problémy, které podle svého mínění vyřešit umíš.“

„To je absurdní,“ odfrkla si Tesla.

Nick zvedl obočí a pohládl se po bradě.

„Opravdu?“

„Jo!“

Tesla to nechtěla vykřiknout, ale udělala to.

Zdálo se, že strýček Newt si žádného křiku nevšiml, což nebylo nic neobvyklého. Už párkrát se stalo, že ani nezaznamenal, že mu hoří laboratorní plášť. Hiroko ale od ruky, kterou se snažila připevnit k figuríně George Washingtona Carvera, znepokojeně vzhlédla.

Děti se na ni usmály a zamávaly jí.

Hiroko jim zamávání zasmušile oplatila a vrátila se k práci.

„Podívej, Nicku,“ snažila se teď už Tesla mluvit potichu, „to, že jsme dvojčata, ještě neznamená, že mi umíš číst myšlenky. Tohle není žádná hloupá obsese. Je to logické. Dospěli jsou jenom moc zaneprázdnění a nemají čas se zastavit a zamyslet se nad tím.“

„Co je na tom tak logického?“ zeptal se Nick. „Je tady hrozně komplikovaná technika, která se často porouchá. Proč by to měla být sabotáž?“

„Protože to nebyla žádná mechanická porucha, že ne. Ty animatronické figuríny fungovaly dobře. Jenom se prostě začaly hrozně zrychlovat. Všechny displeje jsou ovládané počítačem a všechny počítače v muzeu jsou součástí jedné sítě. Tak jak moc těžké by asi pro někoho mohlo být dostat se k ovládnutí a nastavit je na extrémní rychlost?“

„No, hodně těžké, jestli dělá ten Mojo Jones svoji práci dobře.“

„Ale co když to byl někdo, kdo už přístup k síti má? Někdo, kdo chce Síň géníů nebo Extrémní studiárium z nějakého důvodu poškodit?“

Nick začal něco říkat, pak se ale zarazil a chvíli přemýšlel.

„Třeba Carstairs, ten vyhozený konstruktér,“ řekl. „Ty myslíš, že by se takhle chtěl pomstít?“

„Nebo ta, jak se jmenuje? Paní Výlerová-Dýlerová!“ dodal DeMarco.

„Whartonová-Wheelerová,“ opravila ho Tesla.

„Správně,“ souhlasil DeMarco. „Ta nabručená kurátorka. Ta Síň géniů přímo nenávidí.“

„Nebo ten kulturista z ochranky,“ navrhl Silas. „Ten očividně prahne po pomstě, protože, eh, je zatrpklý kvůli, ehm...“

„Kvůli tomu, že se pořád ztrácí v chodbách muzea a navíc mu nedovolí hlídat ‚Vy víte co‘,“ dokončil za něj DeMarco.

„Na toho z ochranky zapomeňte,“ usměrnila je Tesla. „Máme dva důvodně podezřelé, to stačí, nemyslíte?“

Dívala se upřeně na bratra.

„Já nevím,“ vysoukal ze sebe Nick. „Možná.“

Tesla vyskočila, vzala bratra za ramena a tentokrát vtlačila na pohovku ona jeho.

„Pověz mi, Nicku,“ začala. „Proč nechceš uznat to, co je naprosto jasné – že je v muzeu nějaký sabotér?“

„Protože to naprosto jasné není,“ bránil se Nick. „A už mě nebaví, jak pořád plynule přecházíme z jednoho průšvihů do dalšího. Mám kvůli tomu totiž dojem, že už nikdy nebudeme žít normálně.“

Nick se na pohovku natáhl a složil si ruce na prsou.

„Já jenom chci, aby všechno zase bylo jako dřív. Přál bych si být doma ve Virginii s mamkou a s taťkou a –“

Tesla ho chytila za ruce a vytáhla ho z pohovky.

„Dobře, dobře. Tohle všechno můžeme probrat později,“ řekla. „V tuhle chvíli ale musíme zachránit reputaci strýčka Newta a Hiroko!“

„Já strýčkovi a Hiroko pomoci chci,“ připustil Nick. „Jinak by asi mohli mít opravdu velké problémy.“

„Přesně tak,“ ujistila ho Tesla. „Musíme toho zloducha chytit a zachránit muzeum.“

„Jupí, další dobrodružství,“ zaúpěl Nick. „Já nevím, proč si lidi myslí, že dobrodružství je něco úžasného. Ve skutečnosti je to pěkný stres.“

„Ale stres je zábava!“ řekl nadšeně DeMarco.

„Jo!“ souhlasil Silas.

„No, to jsem rád, že si to myslíte, kluci,“ řekl Nick. „Protože mi něco říká, že nás čeká spousta v uvozovkách legrace.“

DeMarco a Silas už ho ale neposlouchali. Šli za Teslou směrem k východu.

Nick si povzdychl. Pak se ale vydal za nimi.

Na rozdíl od zadního vchodu schovaného za tabulí Alberta Einsteina tvořila hlavní vchod do Síně géniů dvě křídla bílých posuvných dveří, jež sahaly až k vysokému stropu. Na dnešní slavnostní večer měly být roztahené a úplně schované ve výklencích ve zdi, nyní byly ale téměř zavřené, až na asi metrovou mezeru. Dětem to však bohatě stačilo, aby se jimi protáhly.

Jeden po druhém vstoupili do prostorné vstupní haly muzea. Bylo to tmavé a ponuré místo. Strop byl téměř celý prosklený, ale venku bylo zataženo, a tak dovnitř příliš mnoho denního světla nepronikalo. Všechna světla byla navíc vypnutá, aby se šetřilo elektřinou, než přijde čas zahájit slavnostní večírek. V důsledku toho panovala v atriu atmosféra jako v hrobce.

V přítmi byly vidět obrysy různých exponátů a stáновиšť, kde si návštěvníci budou moci všechno vyzkoušet. V prostoru viselo třeba kyvadlo a stroboskop, na ploše byla umístěná holografická socha a temná komora, kousek dál zase gyroskopy, periskopy, kinetoskopy a všechny možné ostatní skopy, které lidstvo vůbec zná. Po obvodu atria se tyčily ohromné hroudovité siluety, jež vypadaly jako zvlněné šedé kopce, ale ve skutečnosti to byly obří gumové napodobeniny téměř všech orgánů v lidském těle.

Uprostřed místnosti stál tyranosaurus rex v životní velikosti, zcela zabraný do boje na život a na smrt se zakrvácenými triceratopsy. Jak říkal strýček Newt, byly to také animatronické figuríny. Během návštěvní doby měl ve Studiáriu znít jejich řev a vřiskot společně se zvuky napodobujícími dupání a trhání masa.

„Protože víte... je to extrémní, že jo,“ dodal strýček na vysvětlenou.

Teď byli ale dinosauři – a exponáty kolem nich – děsivě tiší. Ze všech stran atria vedly dveře do dalších křídel muzea, v nichž byly větší expozice, jako třeba v Síni géniů. Většina dalších křídel byla otevřená, ale byla v nich tma. Síň géniů byla zahrazená velkými oddělovacími dveřmi, stejně jako dvě další výstavní prostory. Jedna z uzavřených částí se nacházela za skupinkou dinosaurů a druhá byla nad širokým, otevřeným schodištěm, jež vedlo do druhého patra. Tam byl i balkón, který byl umístěn přímo nad obchodem se suvenýry.

„No,“ řekl Nick, „tak kde začneme?“

„V tuhle chvíli toho ohledně Carstairse moc udělat nemůžeme,“ odpověděla Tesla. „Není tady.“

„Teda pokud víme,“ dodal DeMarco přehnaně zlověstným hlasem, který si většina lidí vyhrazuje na vyprávění strašidelných historek.

„Ale paní Whartonová-Wheelerová pracuje někde přímo tady v budově,“ pokračovala Tesla. „Musíme zjistit, kde má kancelář, abychom mohli –“

„Zůstaňte stát, chuligáni!“ vyštěkl na ně hlas z temnoty. „Ani hnout!“

A pak se zpoza obří (a nechutně realistické) repliky lidského mozku vynořil ten svalnatý chlapík, kterého už jednou potkali – Berg. Místo tílka a plísňových džín na sobě měl modrou, jakoby policejní uniformu, která vypadala o dvě čísla menší. Vlastně se zdálo, že mu oblečení praskne přímo na těle, když jen třeba zdvihne ruku nad hlavu.

„Sakra,“ utrousil Berg, když už byl dost blízko, aby poznal, že mluví se čtyřmi dětmi. „To jste zase vy.“

„Omlouváme se,“ řekl Nick. „Ale jednoho dne určitě nějaké opravdové chuligány chytíte.“

„To teda chytím,“ ujistil ho Berg. Na tváři se mu objevil tklivý pohled a zadíval se někam do dálky asi metr nad jejich hlavy. „To chytím.“

Pak prudce pohodil hlavou a zasněný výraz zmizel.

„Co vy tady ale vlastně děláte?“

„Emm,“ snažil se získat čas Nick.

„Nó,“ chtěl něco vymyslet DeMarco.

„Totiž...“ brebtlal Silas.

„Chtěli jsme jenom zjistit, kde je kancelář paní Whartonové-Wheelerové,“ řekla klidně Tesla.

Překvapení chlapci na ni hleděli s otevřenými ústy. Je ani nenapadlo, že by mohli říct Bergovi pravdu. Nebo aspoň část pravdy.

„Potřebovali jsme se jí zeptat, jak vypadala muzea za starých časů,“ vymýšlela si Tesla. „Víte, než začala být takhle ,extrémní‘.“

„Kancelář má támhle,“ řekl Berg a ukázal hlavou směrem k malým dveřím kousek od nich. „V tom bludišti, kde jsou i všechny ostatní kanceláře. Tam

ji ale nenajdete. Většinu času se motá kolem svého miminka.“

„Ona má mimino?“ zeptal se Silas.

„Ne, myslím tím její nový exponát. Pracuje na něm támhle.“ Berg ukázal nahoru do patra. „Dřív to bývalo *Věř tomu, co cítíš uvnitř: Cesta trávicí soustavou*, ona to ale teď vyměnila za něco jiného. A už bylo načase,“ Berg se otřásl. „Vůbec nevíte, co je strašidelné, jestli jste ještě nebyli sami na obchůzce v obřím tračnicku.“

„No, tomu docela věřím,“ přitakala Tesla. „Tak díky za informaci. Pojdte, kluci. Zaskočíme jenom za paní Whartonovou-Wheelerovou a –“

Berg se postavil před Teslu a zdvihl ruce.

„Tak to teda pr! Ty vaše propustky sice znamenají, že můžete být v muzeu, ale nemůžete si jen tak chodit, kam se vám zachce. Držte se svého strýce. Já paní Whartonové-Wheelerové vyřídím, že s ní chcete mluvit, až ji uvidím.“

„Jé, díky,“ řekla Tesla.

„Žádný problém, mladá dámo. A dávejte bacha, abyste se nedostali do nějakého průšvihů, děcka.“

Berg se otočil a odcházel. Po cestě vytáhl baterku, zapnul ji a kuželem světla prohlížel místnost, jako by čekal, že za každou vitrinou číhají nějakí „chuligáni“.

„Super,“ zhodnotil Nick. „Co budeme dělat teď?“

„Děláš si ze mě legraci? To je přece jasné,“ odpověděla Tesla. „Víme, že paní Whartonová-Wheelerová odešla na oběd, a taky víme, kde tráví veškerý čas, když je tady. Což znamená, že víme, kam bychom se právě teď měli vydat.“

Tesla na bratra vypoučila oči – ten pohled měl znamenat: „Přijď na to sám.“

Nickovi to trvalo asi dvě vteřiny. Mohla to být jen jedna vteřina, ale odpověď na otázku se mu natolik přičila, že si to raději ještě jednou promyslel, aby se ujistil.

„Ty myslíš, že bychom měli jít přesně na to místo, kam nám právě teď ten z ochranky přikázal nechodit,“ řekl.

Tesla jen pokrčila rameny.

„Já bych se na to nedívala jako na příkaz, spíš takové doporučení.“

„Které ovšem chceš, abychom ignorovali,“ namítl Nick.

Tesla přešla jeho poznámku mlčením. „Opravdová výzva,“ poklepávala si prstem na spodní ret, „bude nenechat se chytit uvnitř, když se paní Whartonová-Wheelerová vrátí.“

„Nenechat se chytit uvnitř čeho?“ vyptával se Silas. „Já jsem se ztratil hned po té otázce: ‚Co budeme dělat teď?‘.“

DeMarco ukázal na zavřenou expozici v patře.

„Tez chce, abychom tam proklouzli a pokusili se zjistit, na čem ta nevrlá kurátorka pracuje.“

Tesla přikývla na souhlas. „Výborně.“ Chytila DeMarca za ruku a strhla mu ji dolů k boku. „Možná bychom ale neměli ukazovat...?“

Pohodila hlavou doleva.

Ve tmě za dinosaury se pohupoval malý kroužek světla. Sledovali, jak se zastavil na vitríně s jednou lidskou a jednou šimpanzí kostrou.

„Tak jo, chuligáni, ani krok!“ rozléhal se Bergův hlas atriem. Kužel světla ještě chvíli spočíval na kostrách.

Pak se ozvalo už mnohem tišeji: „Sakra!“

„Jasně.“ řekl DeMarco. „Pardón.“

„Je mi jasné, jak to myslíš, abychom se nenechali chytit,“ řekl Nick Tesle. „Když budeme všichni nahoře v expozici, nevidíme, že se paní Whartonová-Wheelerová vrací, dokud nebude přímo u nás. A i kdybychom postavili hlídku na balkón, neuvidí ji vcházet do atria. Vchod je přímo pod balkónem a za rohem.“

„Na všechny vchody je ale vidět přímo odsud,“ po-

znamenal DeMarco. „Možná bychom mohli mít jednu hlídku nahoře na balkóně a druhou tady dole.“

„Co ale ta hlídka udělá, když něco uvidí?“ zeptal se Nick. „Nemůže přece začít křičet: ‚Hej! Bacha!‘, to by se prozradila. A je tady taková tma, že když nebude křičet, tak ho ten člověk nahoře asi vůbec neuvidí.“

„A co kdybychom tu tmu využili ve svůj prospěch?“ navrhl Tesla. Znovu pohodila hlavou směrem ke kuželu světla z Bergovy baterky, který se pomalu posouval jednou z temných chodeb, jež vedly z atria. „Podívejte se, jak dobře je vidět, kde právě je. Světlo – to je naše řešení.“

„Já to nechápu,“ přiznal se Silas.

„Myslí to tak, že naše hlídka využije světlo – tak nám dá vědět, že se někdo blíží,“ vysvětlil mu Nick. „Odkud bude ale to světlo vycházet, Tez? Baterku nemáme. Má snad ta hlídka zapálit vatru? Nebo spustit ohňostroj? Zapnout Batmanův–“

Nick nedokončil, co chtěl říct, a odvrátil se, najednou úplně zadumaný.

„Zapnout Batmanův co?“ ptal se Silas.

„Tohle zase nechápu já,“ ozval se DeMarco.

Nick ukázal ke vchodu do Síně géniů.

„Ty hvězdy, které tam pozorují Koperník, Galileo

a Kepler. Jsou to elektroluminiscenční diody. LED světla," řekl. „Někde tady musí být nějaké náhradní. My bychom pak už jenom museli přijít na to, jak je napájet, a měli bychom vlastní—“

„Nouzový signál, jako v Batmanovi!“ vyhrkl Silas.

„To je super!“ křenila se Tesla a okamžitě vyrazila ke dveřím do Síně géniů.

Přestože Nick obyčejně svou sestru instinktivně následoval, když spěchala na některou ze svých mnoha misí, tentokrát zůstal v potměném atriu a tvářil se mrzutě.

„Co se děje?“ vyzvídal DeMarco. „Vždyť jsi přece sám přišel na to, jak to udělat!“

„Jo,“ zabručel Nick. „Jenže jsem zapomněl, že to vlastně vůbec dělat nechci.“

SUPER KYBORGSKÁ RUKAVICE

PRST Č. 1 (UKAZOVÁČEK): NICKŮV SIGNÁL

CO POTŘEBUJETE:

- pohodlnou, ne příliš tenkou, ale zase ne moc tlustou rukavici (viz poznámka níže)
- jednu 10mm LED žárovku s ultravysokou svítivostí
- jednu 3voltage knoflíkovou baterii CR2032
- horkovzdušnou pistolí
- 15 cm pevného reproduktorového kabelu o průměru 0,5 mm (na další projekty ho budete potřebovat také, takže si kupte celé balení)
- nůžky
- elektrickářské kleště na stahování izolace kabelů
- elektroizolační pásku

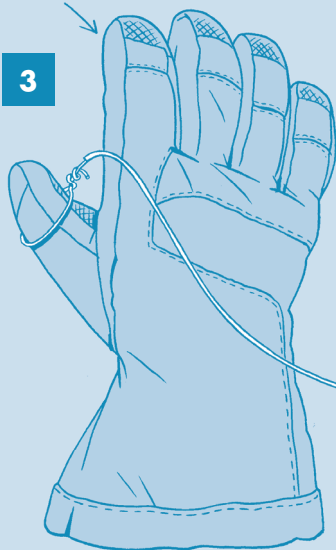
Poznámka: Rukavici, která vám poslouží jako základ pro vaši super kyborgskou rukavici, byste si měli dobře vybrat. Měla by být pohodlná a měly by se vám v ní snadno pohybovat prsty. Budete potřebovat spoustu místa na všechna svá zařízení, takže zkuste zvolit takovou, která vám bude trochu velká. Vyberte rukavici, která nebude moc tlustá, a vyhýbejte se těm z materiálů s chloupky, jako je vlna nebo flís – kvůli chloupkům se totiž drátky nemohou tak dobře kontaktovat. Než začnete na některou ze svých rukavic horkovzdušnou pistolí připevňovat všechny ty dráty, baterie a další věci, zeptejte se raději rodičů, jestli proti tomu něco nenamítají.

POSTUP

1. Reproduktorový kabel tvoří dvě spojené žíly s plastovou izolací. Žíly rozdělíte tak, abyste získali dva drátky s plastovou izolací.
2. Z konce jednoho z drátků odstraňte plastovou izolaci. Potřebujete tak dlouhý kus holého drátu, abyste z něj dokázali uvázat kolem palce na rukavici smyčku (bude to zhruba 5 cm).
3. Obtočte drát bez izolace kolem konečku palce od rukavice (zkuste si rukavici na ruku, abyste se ujistili, že je smyčka dost volná a vejde se vám do ní palec). Konec drátku obmotejte tak, jak vidíte na obrázku. Na několika místech připevněte drát k rukavici horkovzdušnou pistolí.

ukazováček

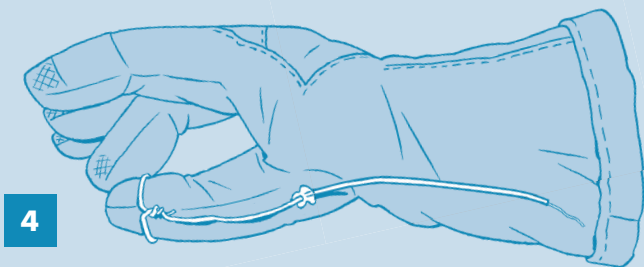
3

reproduktorový
kabel

4. Část drátku s plastovou izolací natáhněte podél vnější strany palce směrem k zápěstí a ustříhněte tak, aby končil zhruba u zápěstí. Z volného konce odstraňte asi 1,25 cm izolace. Na jednom místě po straně palce drát přilepte horkovzdušnou pistolí.

5. Vezměte druhou žílu rozděleného reproduktorového kabelu z bodu 1 a z jednoho konce odstraňte asi 2,5 cm plastové izolace. Část drátku bez izolace ohněte přes ukazováček rukavice tak, aby byl jeho volný konec na spodní straně prstu. Konec drátku prostrčte dovnitř do rukavice, aby dobře držel na místě. Drát s izolací přilepte horkovzdušnou pistolí na špičku prstu (drát bez izolace nezakrývejte).

6. Volný konec tohoto drátku ohněte tak, aby visel dolů podél zadní strany ukazováčku. Ustříhněte ho tak, aby končil u spodní části prstu. Z volného konce odstraňte asi 1,25 cm plastové izolace.